

РЕШЕНИЕ

№ 1797

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 09.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **6456** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145, ал.1 от АПК. Образувано е по жалба на ЕТ „РЕКОРД - АЛЕКСАНДЪР ДОНЧЕВ“ със седалище и адрес на управление: [населено място] срещу Заповед № РА-18-50/23.06.2022 г. на Главния архитект на Столична община, с която се нарежда премахването на преместваем обект: „Павилион №4“, находящ се в [населено място], [улица] до входа на КАТ, попадащ в ПИ с идентификатор 68134.802.2202, УПИ VIII-1863,2201,2202,2254 „за църква, ТП, река, озеленяване, сгради обслужващи парковата функция, тематична градина и паркинг“, кв.1, местност „Д.“, район „И.“, СО. Делото е в частта относно искането за отмяна на заповедта като незаконосъобразна. В останалата част по жалбата е постановено влязло в сила решение № 6144 от 25.10.2022г.

Жалбоподателят твърди, че не е индивидуализирано за какъв преместваем обект по смисъла на чл. 56, ал.1 от ЗУТ става въпрос, което затруднява правото му на защита. Оспорва се статута на обекта като преместваем, като се твърди, че става въпрос за строеж и компетентен е началника на ДНСК, а не главния архитект на СО. Отделно се посочва, че павилионът е поставен въз основа на разрешение за поставяне и схема за разполагане. Впоследствие са извършени промени в конструкцията, които са довели до промяна на статута на павилиона в строеж. Приемането на изменения в нормативната уредба, които изискват подновяване на документите за поставяне, не следва да е в тежест на жалбоподателя. Още повече, че павилионът се ползва въз основа на сключен договор за наем, по който жалбоподателят заплаща наемни вноски,

които общината приема. Поради това се моли процесната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна, както и да му се присъдят сторените по делото разноски по списък.

Ответникът - Главния архитект на Столична община, в становище от 12.07.2022г. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Твърди, че става въпрос за преместваем обект, поради което заповедта е издадена от компетентен орган в съответствие с процесуалните правила и материалния закон. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуващото на спора.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

На 13.06.2022г. служители на СО при район „И.“ извършили проверка на обект „Павилион №4“, находящ се в [населено място], [улица] до входа на КАТ, попадащ в ПИ с идентификатор 68134.802.2202, УПИ VIII-1863,2201,2202,2254 „за църква, ТП, река, озеленяване, сгради обслужващи парковата функция, тематична градина и паркинг“, кв.1, местност „Д.“. За резултатите от извършената проверка е съставен Констативен акт № РИВ22-ВК08-430-4/13.06.2022г., в който е отразено, че имотът, върху който е поставен обекта, е публична общинска собственост съгласно АОС № 3166 от 10.12.2021г. Обектът е собственост на жалбоподателя и е поставен въз основа на разрешение за поставяне №2 от 07.02.2003г. на главния архитект на района и схема за разполагане на преместваеми съоръжения – павилионна група № 3 КАТ, одобрена от гл. архитект на С. на 19.04.2004г. Павилионът е с размери 4,60/2,20м и височина 2,70м с обща площ от 10 кв.м., изграден е от метална конструкция, захранен е с ел. енергия, не е трайно свързан с терена. Прието е, че правното основание за издаване на разрешението за поставяне е отпаднало и няма актуална схема. Като нарушени са посочени разпоредбите на чл. 56, ал.2 във връзка с чл. 57а, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУТ. Към КА е приложена схема, АОС, разрешение за поставяне. Констативният акт е изпратен на жалбоподателя с писмо от 13.06.2022г. като в него е указана възможността за представяне на възражения в 3-дневен срок.

На 17.06.2022г. жалбоподателят е депозирал възражение срещу съставения констативен акт, в което моли за отлагане на процедурата по премахване на павилиона. Приложен е договор за наем № 122 от 26.03.2003г. със СО, според който на жалбоподателя се предоставя терен с площ от 4 кв.м. за монтиране на павилион, предназначен за търговия и услуги. Срокът на договора е три години, считано от 01.04.2003г. Този срок е удължаван на два пъти: с допълнително споразумение от 23.03.2006г. и с допълнително споразумение от 01.02.2008г. - до одобряване на схеми от главния архитект на СО. По делото няма данни дали такива са одобрени и влезли в сила.

Възражението е прието за неоснователно, като в резултат е издадена оспорената по делото заповед. В нея е прието, че действалата към датата на издаване на разрешението за поставяне Наредба за реда и условията за поставяне на преместваеми съоръжения на територията на СО е отменена. Към момента на издаване на процесната заповед действа наредбата от 2007г., която определя максимален срок за поставяне на преместваем обект – 5 год. В преходните й разпоредби е предвидено, че

заварените разрешения за поставяне се считат за издадени за максималния срок, считано от деня на приемане на наредбата. Този срок е изтекъл на 20.12.2012г. Поради това към момента павилионът е без разрешение за поставяне и подлежи на премахване. Заповедта е получена от жалбоподателя на 27.06.2022г.

За установяване компетентността на издателя на акта, по делото е представена Заповед № СОА21-РД-09-455/22.03.2021г. на кмета на СО.

По делото няма спор относно местоположението на процесния павилион, но жалбоподателят оспорва характера му на преместваем обект по смисъла на §5, т.80 от ДР на ЗУТ. В тази връзка е изслушана съдебно-техническа експертиза, от заключението на която става ясно, че процесният обект представлява преместваем обект, без изграден фундамент, и без да е прикрепен трайно към земята. Монтиран е непосредствено върху терена, като допълнително е направена циментова замазка в основата му. Може да бъде отделен и преместен на друго място, без да се наруши целостта му посредством специализирана техника. Съгласно действащия ОУП, теренът, на който се намира павилиона- УПИ VIII-1863,2201,2202,2254, попада в устройствена зона Тго – терени на локални градини и озеленяване, с предназначение „за църква, ТП, река, озеленяване, сгради обслужващи парковата функция, тематична градина и паркинг“.

Предвид така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима в частта, в която се претендира незаконосъобразност на процесната заповед, като подадена от лице - адресат на акта, чиито права и законни интереси предвид разпореденото премахване той засяга, с оглед което е налице и правен интерес от оспорването. Същата е подадена в срок съгласно определение № 1381 от 08.02.2023г. по адм. дело № 855/2023г. на ВАС, задължително за настоящия състав и независимо от обратния извод, направен в определение № 7751/19.08.2022г. по адм. дело № 7372/2022г. на ВАС. По съществото жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – главния архитект на Столична община. Функции да издава заповеди за премахване на обектите по чл. 56, ал. 1 ЗУТ на основание чл. 57а, ал. 3 ЗУТ са му предоставени със Заповед № СОА21-РД-09-455/22.03.2021г. на кмета на СО, издадена на основание § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ. В този смисъл съдът вече е изложил мотиви във влязло в сила решение № 6144/25.10.2022г. по същото дело. Поради съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена при спазване на административно-производствените правила и в предвидената от закона писмена форма. Административният акт е мотивиран, като са посочени правните и фактически основания за издаването му. Спазена е процедурата по чл. 57а, ал. 2 ЗУТ. Съставен е констативен акт, който е връчен. Предоставена е възможност за депозиране на възражение, от която жалбоподателят се е възползвал.

При издаването на заповедта съдът намира, че не е допуснато нарушение на материалния закон. Оспорената заповед е издадена на основание чл.57а, ал.1, т.1, ал.3, б и 7 във връзка с чл.56, ал.2 от ЗУТ и НПОРИМДЕРДТСО. Съгласно чл.56, ал.1, т.2 от ЗУТ върху поземлени имоти могат да се поставят преместваеми обекти за административни, търговски и други обслужващи дейности. В ал.2 на същата разпоредба е предвидено, че за тези обекти се издава разрешение за поставяне въз основа на схема и проектна документация, одобрени от главния архитект на

общината. Условието и редът за издаване на разрешението за поставяне на обектите, за одобряването и за изискванията към схемата и проектната документация се определят с наредба на общинския съвет. В процесния случай е наредено премахването на преместваем обект, тъй като е поставен без актуално разрешение за поставяне. Съгласно § 5, т.80 от ДР на ЗУТ "Преместваем обект" е обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж. Безспорно е, че процесният павилион е преместваем обект, за което са изложени подробни мотиви във влязло в сила решение № 6144/25.10.2022г. по същото дело. Следователно по отношение на него може да бъде издадена заповед за премахването му на посоченото от ответника правно основание.

Съгласно чл.57а, ал.1, т.1 от ЗУТ обектите по чл.56, ал.1 и чл.57, ал.1 се премахват, когато са поставени без разрешение за поставяне. В настоящия случай жалбоподателят твърди, че за процесния обект има издадено разрешение за поставяне от 07.02.2003г., в което не е посочен срок. Съгласно чл.33, ал.1 от НАРЕДБА за преместваемите обекти и рекламните елементи на територията на Столична община (приета с Решение № 463 по Протокол № 53 от 14.07.2005 г.), отменена с Решение № 2127 от 01.03.2007 г. по адм. дело № 11385/2006г. на ВАС, разрешение за поставяне на преместваем обект се издава в зависимост от срока на договора за наем или от срока на даденото съгласие. След този срок и съгласно §3 от ПЗР на наредбата собственикът му е следвало да го приведе в съответствие с изискванията на наредбата в срок до 14.07.2006г. Отмяната на наредбата от ВАС няма обратно действие по силата на чл. 195, ал.1 от АПК, като няма данни административният орган да е уредил правните последици от действието му. С Решение № 24 по Протокол № 4 от 20.12.2007 г. СОС е приел нова Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, отм. с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014 г. Съгласно чл.20, ал.1 от тази наредба разрешение за поставяне на преместваеми обекти се издава за срока на договора, съгласието или споразумението със собственика на имота, но за не повече от пет години. § 87, ал. 1 от ПЗР на наредбата предвижда всички издадени до приемане на настоящата наредба безсрочни разрешения за поставяне, както и разрешения за строеж и разрешения за монтаж, на преместваеми обекти да се считат за издадени за максимално допустимия срок по Наредбата за преместваемите обекти за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, смятано от датата на приемане на настоящата наредба, а тези за рекламни и информационни елементи върху имоти, които не са общинска собственост - за срок от дванадесет месеца, смятано от датата на приемане на настоящата наредба. Следователно процесното

разрешение за поставяне се приема, че е със срок 5 год., считано от 20.12.2007г. В случая този срок е изтекъл на 20.12.2012г. Новата наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО) е приета с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014 г. и към тази дата процесното разрешение за поставяне вече е било изтекло. Поради това към момента на влизането ѝ в сила не е било налице действащо разрешение за поставяне на преместваемия обект, т.е. е неприложима разпоредбата на §5, ал.2 и 3 от ПЗР на наредбата. Следователно е осъществено соченото от административния орган основание по чл.57а, ал.1, т.1 от ЗУТ – преместваемият обект е поставен без изискващото се разрешение за поставяне. В случая е ирелевантно дали срокът на действие на договора за наем е изтекъл, защото наредбата е поставила ограничение в този срок. След като това ограничение е настъпило преди изтичане на срока на договора за наем съгласно анекс от 01.02.2008г., то разрешението за поставяне е изтекло, и към датата на издаване на процесната заповед, павилионът е без разрешение за поставяне. Още повече, че съгласно чл. 14, ал. 3 ЗОС договорът за наем на имоти частна общинска собственост е за не повече от 10 год., т.е. е до 26.03.2013г.

Оспореният акт съответства на целта на закона, обективизирана в правната норма - недопускане държането на обекти чл.56, ал.1 ЗУТ при наличие на основание, установено в чл.57а, ал.1 ЗУТ за тяхното премахване.

С оглед изложеното, като извърши проверката по чл.168, ал.1 на всички основания по чл.146 АПК, съдът намира оспорения акт за издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона, поради което жалбата срещу него се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на разноски по делото. Същият е бил представляван от юриконсулт, чието възнаграждение на основание чл. 143, ал.3 от АПК във връзка с чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да се определи на 100 лева.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 41 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ЕТ „РЕКОРД - АЛЕКСАНДЪР ДОНЧЕВ“ със седалище и адрес на управление: [населено място] срещу Заповед № РА-18-50/23.06.2022 г. на Главния архитект в частта относно искането за отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА ЕТ „РЕКОРД - АЛЕКСАНДЪР ДОНЧЕВ“ да заплати на Столична община съдебни разноски в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

